

Klavier

Любомир Погорілий

KLAVIER[1]

Було се наче вчора: тихий шелест трав і така ніжна музика, що так і викликала захоплення, грала з невідомих мені інструментів: чи то була скрипка з барабаном, чи то було...Се незвичайне фортепіано? Не знаю, бо не бачила я те видовище. Але знала: музика — це не просто щось таке, не просто се було буденне в нашому житті. Я жила музикою. Хоча і рідко мала змогу зіграти на чомусь. Матінка і батько були проти моєї спроби стати успішною музиканткою, а мій хлопець, якому я приділяла весь свій час, якому я писала і казала, про те, як я його кохаю кинув мене, бо я була то сильно особливою дівчиною. Бачила світ, не як сі інші дами нашого соціуму: було в мені та жилка незвичайна, що так і відкидала чоловіків назад, кажучи : "Не підходь", "Вона не варта твого бремени".

Та я і не жадала їхнього кохання. Їх листів, чи серенад. Я то і знайомитися не хтіла. Хоч і була зі знатного роду та не признавала собі такого життя. Ще з ранніх літ думала, чому мені все легко так в житті дається? А коли бачила , як голодне і босе дитя пробігало повз маєток, так скулила моя душа, так вона боліла. Так хотіла я допомогти, вирватися з хати, і підбігти те дитя се так ніжно обійняти.. Приголубити як мати, і лагідно на вушко промовляти:

"Не плач, маленький. Мама поряд".

Замкнули мене. Змусили силою покинути світ, де я хотіла жити. Як раз побігла я за звуком пісні, в поле..Дощ був, лив як із відра. А я так і побігла в зливу подивитися, що ж то так грає. Як бігла вулицями сірими, так все фарбами малювалося: небо синіло, а люди, себ-то від музики починали танцювати, наче хворі. А на дворі нікого. А я біжу. Все ще біжу вулицями на звук. І бачу. Перше не вірю своїм очам, глянула так скептично на фортепіано посеред поля. Каплі оминали музичний інструмент, а промінчик сонця так і сяяв на його клавішах..

Дивилася я так на нього, а голос ніби каже:

"Іди, іди! Не пожалієш ти!".

А потім уже я подумала, може се то є пастка? Та хто б посмів зіпсувати такий інструмент..Моє улюблене фортепіано..

Все ще підходжу. Іду, іду, а так і підійти не можу. Починаю бігти, а фортепіано наче як тікає, і як тільки но я доторкнулась се одної клавіши, як пронизає голову такий нестерпний біль, що поле як зареве. Ворони аж закаркали. А головенька то все дужче почала боліть, що вже і крик я власний перестала чути.

Як раптом очі я відкрила. Перед мною небо. А сама лежу я у степу. Осінь...

Дивлюся, а нічого того і не має! Ні фортепіано, ні ворони, лиш в руці та клавіша

одірвана лежить.

"Де ж се звідки вона взялась?"

Душу так защемило, мало аж не плачу. Так мрію на фортепіано я зіграти.

Думала вернусь пораньше, ні, доля вирішила інакше. Проходжу повз я лавку антикварну. І бачу як мужик на фортепіано грає. Дивлюся через дзеркала, як пальці його грають. А він сидить, аж спина гнеться, плечі біжать в сторони, і все тільки туди й сюди.

Відразу подумала я:

" От він! Musikmeister [2]!"

Пальці так по клавішах ковзали, немов самі літали. Останні ноти як він грав, аж впав немов в екстаз: голосний останній звук був враз і голова його одкинулась назад. І, як нічого не бувало, закрив він це...чудо назад.

Я як серцем відчувала, крикнула немов з гарячки:

— Стійте! Стійте, ви не закривайте! Ви так чудово грали! Хотіла б я ще одну хвилинку вашої музики послухать...

Він так глянув же на мене, наче я тут не своя.

— А чому це я маю тобі грати? Ти хто така? Царівна чи що якась?

— Так захопилась вашою грою, що захотіла я б сама ще раз послухать чи зіграти на цьому чуді що стоїть в кімнаті...

— Чудо кажеш? Правда, правда...Музика єдина правда в світі нашім лихім, жінко!

Музика наше спасіння! Послане з небес. Як от Бог чує молитви, так і для мене пісня як молитва..

Мужик сів і почав грати. Він не дивився на неї. Йому було байдуже, головне що з ним його фортепіано — більше йому не потрібно. Йому не потрібна оцінка, або похвала...Сама музика хвалила його. Сама муза в його голові створювала композиції, яких ще не бачив світ.

Плакала я. Ніколи я так ще не плакала від музики. Цей, се простий мужчина..А його музика прокинула в мені щось живе, що я так таїла від усіх, те що я давно сховала і не хотіла показати другим. Була я ніжна, чуйна і розумна. Розвивалась же не по роках. Але коли я знов почула те фортепіано..Цілий світ уже мені не вартий, без тої пісні, що тоді лунала...

Як я знов на другий день прийшла пограти, так дивилась, видивлялась того мужика. Як от хтось підходить, і так дьорнув за плече.

— Чому стоїть така дівиця на холоді сама?

— Не ваше діло, Herr [3]. Ідіть куди ви йшли.

— Бачу ти когось чекаєш. Музику того, га?

Нічого я йому і не сказала. Та він наче читаючи мої думки продовжив:

— Нема його, помер учора. Знайшли вночі коло..Коло того що так грало, а на його лиці була така гримаса..Ні, він не вмирав. Він проживав останні хвилини в щасті. Смерть його скрасило саме Klavier [4]...

Глянула я на білу ту вітрину. Фортепіано так стояла і світило. Я зайшла. Його так обійняла. І з ніжністю фортепіано відкривала. Провела по кожній клавіші рукою, почала грати. Грала вперше, як в останнє: музика мене завоювала. Грала я для того мужика, проводжаючи його на світ уже той.

І останні ноти так заграла, з таким жалем пальці я тримала. Схилила голову..

Не стрималась.

Заплакала.

Померло моє перше фортепіано.....

Примітки

[1] — Klavier — фортепіано (нім.мова)

[2] — Musikmeister — маестро музики (нім.мова)

[3]— Herr — пан (нім.мова)

[4] — Klavier — фортепіано (нім.мова)